

тинцы, той остави и въ Т. Пазарджикъ единъ гарнизонъ (дирія стража) съ нѣколко паша, отъ кои-то лѣсковскій-тъ управитель Исмаиль паша като бѣше намѣстенъ въ митрополія-та, той ъж изгори една нощъ, съ сички-ты вѣщи и съсѣди и скъпоцѣвны архіерейски одѣжди, т. е. митрж украшена съ алмази, сѣщо и енколпионъ и кръсть-тъ владишки отъ злато и алмазы, сръбърній-тъ жезлъ (патерица), единъ позлатенъ ковчегъ съ святы мощи и други черковни украшенія, както и нѣкои български стари документи. Тая красна митрополія вѣче не ся обнови, по причинѣ, че 1834 год. изгорѣ и великолѣнна-та черкова, коя-то бѣше съградилъ преосвящ. Діонисій, и на коя-то въ дворъ-тъ той бѣше съградилъ съ свое иждивеніе първо-то общо българско училище, и понеже тогава Абдилобать паша бѣше оплѣнилъ Свята Гора и повѣче-то калугери бѣхж избѣгнали по градища-та, дойдохж и тука нѣколко калугери отъ зографскій-тъ мѣнастирь въ тѣхній-тъ метохъ, отъ кой-то приснопам. епископъ избра по-учени-ты двама братія, Грикентія Іеромонахъ и Атанасія Іеродіаконъ, та, въ 1823 год., гы постави въ ново-то училище да предавать българскій-тъ языкъ и да пѣють въ черква-та грѣцки, защо-то тогасъ нѣмаше българо-славянски черковни книги за вѣншно-то правило. Много старци приказваха, че кога-то ся основала първа-та черкова въ тоя градъ, донѣсли отъ окружни-ты села ржкописани български книги и съ тяхъ служили и пѣяли вѣншно-то правило, до време-то напървій-тъ Епископъ Кирилла, кой-то былъ грѣкъ и като донесълъ черковни грѣцки книги, ввелъ грѣцкій-тъ языкъ въ черкова-та, а български-ты ржкописани книги никой незнае что станали, освѣнъ нѣколко служебницы (литургіи) и едно евангеліе, и то защо-то половина-та отъ градски-ти свѣщенници като бѣхж отъ села-та и незнаехж съвсѣмъ грѣцки да четжтъ, былъ го оставилъ за тяхъ да четать, кога-то тѣ служатъ, нъ и тѣ изгорѣхж наедно съ черкова-та и сичка-тж Варошъ махала. Вънъ ся пѣеше исключительно грѣцкы до 1859 година, до кога-то ся изгонихж съвсѣмъ грѣцкій-тъ языкъ и пѣніе отъ черкова-та и ся замѣнихж съ българскій-тъ. Приснопамятній-тъ Діонисія много търпѣлъ и страдалъ за народъ-тъ си. Той като былъ още на скоро завладиченъ, понеже въ черковата сѣкогашъ поучавалъ христіани-ты български, въ